

i Aarhus $\frac{1}{3}$ Aar, og det var ikke muligt for Værgeraadet, ikke muligt for noget Menneske at faa ham til at erkende, at Moderen havde været ond imod ham, til Trods for, at der forelaa en Række af Vidnesbyrd. Denne Dreng er kommen tilbage til sin Moder, Værgeraadet turde ikke paa Grundlag af Drengets Forklaring tage ham fra Hjemmet.

Det er meget vanskeligt, selv om Børn blive ilde behandlere, at faa dem til at erkende det. Man maa huske paa, at disse Børn glemme alt det stygge. Alt det bitre fra deres Barndom skygge de helst over, alt det lyse — det er ogsaa Tilfældet med os andre — gemme de. Og saa kommer hertil, at hos alle Mennesker, selv hos dem, der behandle Børn ilde, er der gode Sider. Jeg beder lægge Mærke til den Reaktion, der ofte indtræder, naar en Mand har gjort sig skyldig i en gruppevækkende Forbrydelse. Straks ere Folk parate til at fælde Dom over vedkommende, men efterhaanden som Sagen oplyses og alle Enkeltheder komme frem fra vedkommendes Barndom osv., bundfælder der sig i den almindelige Bevidsthed en Følelse af, om der dog ikke er gjort denne Mand Uret. Og det er karakteristisk at se, at Folk, der ellers ere sunde og normale, kunne blive helt sentimentale, naar det drejer sig om Personer, som have gjort sig skyldige i meget graverende Forbrydelser. Jeg skal blot minde om, hvorledes Homoseksualisten, Opdageren Carl Hansen, da han blev løsladt af Arresten, blev tilviftet af Damer, af Sygeplejerskere ude paa Hospitalet, fra Vinduerne. Der var et helt Blomsterflor i Drøken, da han rullede bort derfra. Det er Sentimentalitet. Det er det samme, vi opleve i Hebron-Sagen. Der er saa mange, som synes, at denne Kvinde, Fru Bransholm, er der gjort storlig Uret, fordi der selvfølgelig hos denne Kvinde, dette Menneske, er gode Sider, udmærkede Sider. Alt hos hende er jo ikke graat i graat, et Menneske er ikke i den Grad slet, at der ikke findes lyse Punkter ved det.

Jeg gør disse Bemærkninger for at vise, at naar saa mange af Børnene erklære, at Straffen er velfortjent, er det, fordi Børnene have Tilbøjelighed til at

erkende det. Men hvorledes kan det nu alligevel være, at i Forhørsakterne hedder det Gang efter Gang: vedkommende erkender, at Straffen var velfortjent? Er det Pigebørnene selv, der uden nogen Tilskyndelse fra Dommeren erkende det? Nej, det er det ikke, det er Dommeren, der spørger, og det er Dommeren, der dikterer, det maa man vel erindre sig.

Der er god Anledning til at jævnføre denne Sag med Flakkebjerg-Sagen, og her vil jeg da oplyse, at i Flakkebjerg-Sagen sagde alle de voksne Mænd, der afhørtes, god for Mortensen — alle. Der er Gaardmænd, der erklære, at de anse ham for at være en god Mand, der nærmest er for blød ved Drengene. Og en Præst, der afhørtes, erklærede ham for at være et Hjært menneske. Nu vil jeg hertil sige, at den Afhøring, der fandt Sted i Flakkebjerg-Sagen, var ikke nær saa omsigtsfuld som i denne Sag. Men medens alle voksne Vidner i Flakkebjerg-Sagen toge Parti for Mortensen, tage alle de voksne Mennesker, der afhøres i Struer og Handbjerg, Parti mod Fru Bransholm — alle. Jeg skrev i det Blad, som jeg er Medarbejder ved, at „der aander i Struer et Had til Fru Bransholm, som er forstaaeligt, naar man tager i Betænkning, at Beboerne i Pige-hjemmets Omgivelser ofte fandt Pigerne sultne og forkomne paa Trappegangen. Hendes Pigebørn hadede hende, og Jorden blev brændende under Fødderne paa hende, Politiet maatte endog tilkaldes og holde Orden paa Hjemmet. Fru Bransholm var imidlertid en energisk Kvinde, og for at blive fri for den nærgaaende Snak besluttede hun sig til at rejse bort fra Byen.“

Saa skriver jeg videre: Men hvad sige nu de, der ere afhørte i denne Sag i Struer? Der er først Mælkehandler Hedegaard. Han siger bl. a.: „Rygterne gik den Gang, at hun sultede og pryglede Børnene, og at de bleve satte i Arrest i et Gavlværelse, hvor Folk stak Mad til dem gennem Vinduet . . . Komparanten er i Skolekommissionen, og da den var samlet den 15., læste Pastor J. C. Christensen en gammel Tilførsel i Forhandlingsprotokollen op, ifølge hvilken Skolekommissionen ønskede Fru Bransholm samt hendes Børnehjem fjernet fra Byen“. Jeg vil hertil føje, at